

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Karla Šimky a soudkyně Sylvy Šiškeové a Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **SIAM THAI MASSAGE s. r. o.**, se sídlem Sokolovská 432, Chrudim, zast. Mgr. Martinem Mrověcem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6904/1.30/21-7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 7. 2023, č. j. 52 Ad 6/2023-64,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 7. 2023, č. j. 52 Ad 6/2023-64, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. 6904/1.30/21-7, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti ve výši **21 050 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Martina Mrověce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Náplní činnosti žalobkyně jsou mj. profesionální masérské služby, které provádějí certifikované rodilé thajské masérky. Zaměstnankyním žalobkyně W. S.-U., P. Y. a S. K. byla vydána zaměstnanecká karta s místem výkonu práce u žalobkyně v T. na adrese n. V.

H. X. Během kontroly správní orgán zjistil, že tyto zaměstnankyně vykonávaly závislou práci na pracovišti žalobkyně v H. K. na adrese t. K. X, a to v období vždy nejméně od 1. 4. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně S. K., od 3. 6. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně P. Y. a od 1. 7. 2019 do 4. 9. 2019 v případě zaměstnankyně W. S.-U. Zaměstnankyně W. S.-U. dále nejméně v období od 3. 2. 2020 do 20. 2. 2020 vykonávala závislou práci na pracovišti žalobkyně v P. na adrese S. X, kam byla podle správních orgánů vyslána na pracovní cestu z H. K. Všechny tyto zaměstnankyně tedy ve zjištěnou dobu vykonávaly závislou práci na odlišném místě, než měly stanovené v zaměstnaneckých kartách.

[2] Oblastní inspektorát práce pro Královehradecký kraj a Pardubický kraj (dále jen „inspektorát práce“) rozhodnutím ze dne 22. 6. 2022 uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí inspektorátu práce potvrdil. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně umožnila několika cizinkám výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti a nesplnila oznamovací povinnost podle § 87 odst. 1 a § 89 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 30. 7. 2019, neboť písemně neinformovala příslušný správní orgán o nástupu několika cizinek do zaměstnání. Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 170 000 Kč a povinnost uhradit náklady přestupkového řízení ve výši 1 000 Kč.

[3] Žalobkyně se proti rozhodnutí žalovaného bránila u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích, který žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) v kasační stížnosti namítla, že se správní orgány řádně nezabývaly jejími námitkami. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou směřující vůči nedostatkům odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Závěr, že stěžovatelka umožnila výkon nelegální práce, krajský soud bez dalšího převzal od žalovaného. Nezabýval se tím, zda jsou úvahy správních orgánů dostatečné, a ztotožnil se s jejich obecnými závěry.

[5] Stěžovatelka neměla úmysl zastřít faktickou dlouhodobou změnu místa výkonu práce. Naopak se snažila ochránit svou podnikatelskou činnost, která byla bezprostředně ohrožena v důsledku nečinnosti správního orgánu ohledně změny místa výkonu práce zaměstnankyň podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Navíc postupovala v souladu s doporučeními pracovníků úřadu práce, resp. inspektorátu práce. Opatření proti nečinnosti podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, by nebylo efektivní, neboť stěžovatelka potřebovala na ohrožení svého podnikání reagovat operativně. To měly správní orgány zohlednit zejména při posouzení materiální stránky přestupku. Pracovní cesty nebyly opakované ani netrvaly dlouhodobě (v horizontu let). Naopak bylo prokázáno, že stěžovatelka řešila aktuální potřebu zajistit fungování jiné provozovny. Správní orgány měly při ukládání sankce zohlednit složitost právních předpisů upravujících stěžovatelčino podnikání a také míru jejího zavinění.

pokračování

[6] Krajský soud se dále dostatečně nezabýval námitkou, že se správní orgány nevypořádaly s důkazními návrhy. Stěžovatelka navrhovala důkaz svědeckými výpověďmi (přesněji pouze své jednatelky – pozn. NSS) a dalšími listinami. Chtěla jimi prokázat, že jednala na základě pokynů úředních osob, podle nichž byl zvolený postup ohledně pracovních cest zcela legitimní a zákonný. Správní orgány pouze obecně konstatovaly nadbytečnost navržených důkazů a tento závěr následoval i krajský soud.

[7] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Vyslání cizinek na pracovní cestu fakticky znamenalo jejich dlouhodobý výkon práce na jiném než povoleném místě. Toho si stěžovatelka byla vědoma, neboť tvrdí, že se snažila změnu oznámit. Správní orgány se detailně zabývaly materiální stránkou přestupku. Údajná nečinnost správního orgánu a složitost právních předpisů nepředstavuje výjimečné skutečnosti, jejichž nezohlednění by vedlo k výsledku zjevně rozpornému s účelem a funkcí správního trestání.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost je přípustná, projednatelná a také důvodná.

[9] Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti *právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se přestupku dopustí tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2.*

[10] Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti *pro účely tohoto zákona se rozumí nelegální práci práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*

[11] Stěžovatelka byla shledána vinnou tím, že umožnila výkon nelegální práce třem držitelkám zaměstnanecké karty. Tyto osoby totiž vykonávaly závislou práci (masérské služby) na odlišném místě výkonu práce, než měly stanovené v zaměstnaneckých kartách. Správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelka nemohla změnit místo výkonu práce těchto zaměstnankyň jejich vysláním na pracovní cestu. Stěžovatelka byla také shledána vinnou tím, že písemně neinformovala o nástupu několika cizinek do zaměstnání. Předmětem kasačního přezkumu jsou však pouze závěry krajského soudu a správních orgánů ohledně spáchání prvního z popsaných přestupků, tedy umožnění výkonu nelegální práce podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

[12] NSS se nejprve zabýval tím, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný. Stěžovatelka namítla, že krajský soud přezkoumal nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů a sám nedostatečně posoudil žalobní argumentaci. Kasační soud tedy také posoudil, zda je přezkoumatelné rozhodnutí žalovaného. Pokud by totiž krajský soud přezkoumal

nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu, zatížil by nepřezkoumatelností i své rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91). K obsahu pojmu *nepřezkoumatelnost* odkazuje NSS na svou ustálenou judikaturu (rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[13] NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného vykazuje nedostatky, jež způsobují jeho nepřezkoumatelnost, a to z následujících důvodů. Za výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti lze podle judikatury považovat dlouhodobý či pravidelně se opakující výkon práce mimo místo uvedené v povolení k zaměstnání či zásadní změnu druhu povolené pracovní činnosti (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 74/2013-34). V navazující judikatuře kasační soud také vysvětlil, že vyslání cizince na pracovní cestu podle § 42 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, samo o sobě nezakládá výkon nelegální práce spočívající ve výkonu práce v rozporu s pracovním povolením. Vysláním cizince na pracovní cestu však nelze zastírat faktický výkon práce v jiném místě. Toto vyslání proto musí být časově omezené a nesmí znamenat dlouhodobou (*de facto* trvalou) změnu místa výkonu práce (rozsudky NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 As 48/2013-46, č. 2934/2013 Sb. NSS, ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 Ads 60/2013-32, nebo ze dne 30. 6. 2022, č. j. 2 Ads 130/2020-24).

[14] Pojem *trvalost* je neurčitým právním pojmem a vždy je nutné jej posoudit individuálně. Obsah neurčitého právního pojmu nelze přesně právně definovat (Stádník, Jaroslav a Aleš Kalvoda, § 140 Zákon o zaměstnanosti: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2023). Při jeho výkladu je třeba zabývat se konkrétní skutkovou podstatou i ostatními okolnostmi případu a alespoň rámcově objasnit obsah a význam neurčitého právního pojmu (rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004-73, č. 701/2005 Sb. NSS). Správní orgán je při výkladu neurčitého právního pojmu povinen posuzovat a hodnotit všechny relevantní skutkové okolnosti věci a následně rozhodnout, zda lze konkrétní skutkovou podstatu podřadit pod neurčitý právní pojem. Na rozdíl od správního uvážení podléhá výklad a aplikace neurčitých právních pojmů soudnímu přezkumu v plném rozsahu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154, č. 3073/2014 Sb. NSS, body 15 a 24).

[15] Z pohledu změny místa výkonu práce cizince mimo místo určené v konkrétním oprávnění k zaměstnání je nutné se zabývat povahou a obsahem pracovní cesty. Místo výkonu práce není možné prostorově či časově limitovat, protože doba a místo pracovní cesty (individuální potřeba zaměstnavatele) ve smyslu § 42 zákoníku práce se může lišit v závislosti na povaze vykonávané práce, cíli cesty a dalších konkrétních okolnostech případu. Správní orgán musí v konkrétním případě posoudit oprávněnost a přiměřenost této změny, jakož i to, zda zaměstnavatel neobchází zákonnou úpravu, která předpokládá omezení místa výkonu práce v povolení k zaměstnání. Podle komentářové literatury platí, že „čím delší bude pracovní cesta (např. 8 měsíců), tím více to bude indikovat možné obcházení místa výkonu práce a bude se tedy jednat o umožnění výkonu nelegální práce“ (Stádník, Jaroslav a Aleš Kalvoda, op. cit., § 140).

pokračování

[16] Žalovaný sice citoval přílehlavý rozsudek NSS č. j. 9 As 48/2013-46, avšak napadené rozhodnutí judikaturním požadavkům nedostálo. V odkazované věci šlo o správní vyhoštění cizinky, která měla v povolení k výkonu zaměstnání jako místo výkonu práce uveden okres Pardubice, avšak vykonávala úklidové práce v Kouřimi (okres Kolín). Nebylo tedy sporné, že cizinka v uvedené době vykonávala práci mimo místo výkonu práce uvedené v povolení k zaměstnání (v jiném okrese). NSS zde konstatoval, že správní orgány musejí postavit najisto, zda pracovní cesty neodpovídaly limitům stanoveným zákoníkem práce nebo se dlouhodobě opakovaly, což by již mohlo indikovat obcházení zákona.

[17] V rozsudku NSS č. j. 3 Ads 60/2013-32, který krajský soud také citoval, šlo o závěr správních orgánů, že práci v rozporu s povolením k zaměstnání vykonával cizinec, který měl v povolení k zaměstnání stanoveno místo výkonu práce Praha a na základě cestovního příkazu byl vyslán na pracovní cestu do Havlíčkova Brodu. Kasační soud opět konstatoval, že zaměstnavatel je oprávněn svého zaměstnance – cizince vyslat na pracovní cestu ve smyslu § 42 zákoníku práce mimo místo výkonu práce, které má cizinec uvedeno v povolení k zaměstnání. Vyslání však musí být časově omezené a nesmí znamenat dlouhodobou (fakticky trvalou) změnu místa výkonu práce.

[18] Ve věci, o níž NSS rozhodl rozsudkem č. j. 2 Ads 130/2020-24, stěžovatelka podle správních orgánů umožnila třem cizincům výkon nelegální práce. Ten měl spočívat v třídění a lisování odpadu v provozovně ve Vsetíně, ačkoli povolení k zaměstnání těchto cizinců umožňovala výkon práce v Hrušovanech nad Jevišovkou pro druh práce *manipulační dělník ve výrobě*. Kasační soud vysvětlil, jaké mají být úvahy správního orgánu o tom, zda druh vykonávané práce umožňuje vyslání na pracovní cestu. Závěr o nemožnosti vyslat cizince na pracovní cestu z hlediska vykonávaného druhu práce musí být podložený, a to např. prezentací odlišných druhů práce, u nichž lze vysílání na pracovní cesty považovat za odpovídající povaze práce, včetně vysvětlení, v čem by se tyto druhy práce lišily od posuzované práce, která takovou povahu nemá. NSS v bodě 18 tohoto rozsudku uvedl, že *„není patrné, proč by nebylo možné na pracovní cestu vyslat zaměstnance-cizince, který má v pracovním povolení stanoveno jako druh práce „manipulační dělník ve výrobě“. Lze si jistě představit situaci, v níž zaměstnavatel získá povolení pro zaměstnance s tímto druhem povolené práce na jednom pracovišti, ačkoli má pracovišť více, a z určitých důvodů potřebuje pokrýt náhlý nedostatek pracovních kapacit na jiném pracovišti tím, že tohoto zaměstnance vyšle na pracovní cestu“*.

[19] V nyní projednávané věci se žalovaný v rozporu s judikaturou NSS nezabýval tím, zda výkon závislé práce dotčených zaměstnankyň mimo místo stanovené v zaměstnanecké kartě byl trvalou změnou místa výkonu práce, či zda se jednalo pouze o pracovní cestu. Konstatoval pouze, že jde o dlouhodobý výkon práce na jiném místě, ale nevysvětlil, proč by nebylo možné zaměstnankyně vyslat na pracovní cestu trvající více měsíců. Neposoudil ani to, jestli práce masérky umožňuje vyslání na pracovní cestu z hlediska druhu práce. Žalovaný k těmto úvahám nepřistoupil pouze s ohledem na závěr, že zaměstnankyně stěžovatelky (paní W. S.-U.) v únoru roku 2020 pracovala 17 dnů v P., kam byla vyslána z jiného místa výkonu práce (H. K.), než pro které měla udělenou zaměstnaneckou kartu (T.). Žalovaný měl navíc také zhodnotit období, kdy zaměstnankyně pracovaly v H. K.,

jakož se vypořádat i s tím, zda stěžovatelčino jednání obchází účel zákona. Vyjít přitom měl především ze závěrů výše citované judikatury, jež umožňuje vyslat cizince na pracovní cestu podle § 42 zákoníku práce, jestliže tato změna není trvalá, pokud jde o délku výkonu práce, resp. zásadní, pokud jde o druh práce.

[20] Lze tedy shrnout, že žalovaný řádně neodůvodnil, proč považuje výkon zaměstnání na jiném místě po dobu několika dní až cca pěti měsíců (délka této doby se u jednotlivých zaměstnankyň liší) za trvalou změnu místa výkonu práce. Napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné a krajský soud je měl zrušit. Pokud tak neučinil, zatížil nepřezkoumatelností také svůj rozsudek.

[21] NSS shledal nedostatky napadeného rozhodnutí žalovaného také ohledně posouzení společenské škodlivosti stěžovatelčina jednání. Konkrétně jde o posouzení materiální stránky přestupku, která se projevuje nejen při stanovení výše sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závadného jednání (rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS).

[22] Stěžovatelka tvrdí, že jednala na základě ústního pokynu zaměstnanců úřadu práce a inspektorátu práce. Ti ji ujistili, že postup, který nakonec zvolila, odpovídá zákonu. Je proto přesvědčená, že tato skutečnost měla vliv na materiální stránku přestupku i na výši pokuty. Stěžovatelka považovala také za nedostatečné, jak se krajský soud vypořádal s opomenutím jejího návrhu na provedení důkazu výsledkem své jednatelky ve správním řízení.

[23] NSS k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí mohou založit též tzv. opomenuté důkazy. Jde o důkazy, jimiž se soud či správní orgán přes návrh účastníka řízení nezabýval vůbec nebo jen okrajově či obecně (nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 8. 2008, sp. zn. II. ÚS 881/08, nebo ze dne 25. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 2343/08, rozsudky ze dne 1. 4. 2008, č. j. 9 Azs 15/2008-108, či ze dne 28. 4. 2020, č. j. 4 As 372/2019-42).

[24] Stěžovatelka v odvolacím řízení namítla, že nebyl proveden důkaz výsledkem její jednatelky Ing. Vlasty Bártové. Podle stěžovatelky měla navrhovaná svědecká výpověď prokázat, že stěžovatelka při vyslání zaměstnankyň na pracovní cestu vycházela z pokynů jmenovitě označených pracovníků úřadu práce.

[25] NSS zjistil, že inspektorát práce neprovedl výslech stěžovatelčiny jednatelky pro nadbytečnost. Ostatní provedené důkazy podle něj byly jednoznačné a prokazovaly stav věci bez důvodných pochybností (s. 25 rozhodnutí inspektorátu práce). K tomu lze dodat, že inspektorát práce v zásadě správně označil výslech stěžovatelčiny jednatelky jako „výslech obviněného“. Podle judikatury totiž je třeba k výsledku člena statutárního orgánu přistupovat analogicky jako k výsledku obviněného, zejména kvůli dodržení zásady zákazu sebeobviňování (rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS). Pokud však jednatelka sama k věci vypovídat chce, jejímu výsledku nic nebrání; relevance obsahu její výpovědi je pak již otázkou hodnocení důkazu. Žalovaný se se závěrem inspektorátu práce ztotožnil a stěžovatelčiny nesouhlasem s neprovedením tohoto důkazu se blíže nezabýval. Podle žalovaného získala stěžovatelka od úředníků pouze obecnou informaci, kterou nesprávně aplikovala na svou situaci, a tím spáchala přestupky (s. 13

pokračování

rozhodnutí žalovaného). Podle krajského soudu je z odůvodnění neprovedení důkazu zjevné, že jej inspektorát práce neprovedl pro nadbytečnost; argumentace opomenutým důkazem je tedy lichá.

[26] Podle NSS se však správní orgány ani krajský soud dostatečně nezabývaly okolností, zda stěžovatelka při přestupkovém jednání postupovala na základě informací, které jí poskytly úřední osoby, povahou těchto informací ani případným právním rámcem, v němž byly informace poskytnuty. Nelze přitom vyloučit, že tato okolnost by mohla mít význam pro posouzení povahy a závažnosti přestupků i přiměřenosti sankce. Závěr žalovaného, že stěžovatelka získala od úředních osob obecnou informaci, není ničím podložený. Právě detaily týkající se poskytnutých informací hodlala stěžovatelka prokázat mj. navrhovaným výslechem své jednatelky. Podle závěru inspektorátu práce, který shledal správným žalovaný i krajský soud, byl však tento důkaz nadbytečný.

[27] Správní spis obsahuje jediný podklad, který se týká této sporné skutečnosti. Jde o vyjádření jednatelky Ing. Vlasty Bártové ze dne 15. 3. 2022 (č. l. 27 spisu žalovaného). Jednatelka v něm popisuje konkrétní informace, které od správních orgánů získala, a také identifikuje úřední osoby, které jí je poskytly. Z tohoto podkladu však neplyne, že informace získané od správních orgánů byly pouze obecné, jak bez dalšího uzavřel žalovaný. Správní orgány k prokázání této skutečnosti neprovedly další důkazy. Inspektorát práce zamítl tento důkazní návrh pouze s obecným odůvodněním. Z něj není patrné, zda by okolnost, k jejímuž prokázání směřoval důkazní návrh, mohla mít vliv na závěr o naplnění materiální stránky přestupku, případně také na hodnocení jeho závažnosti při ukládání pokuty.

[28] Lze uzavřít, že krajský soud nesprávně shledal, že se správní orgány v reakci na stěžovatelčinu námitku a navrhované důkazy nedopustily pochybení. Skutečnost, zda stěžovatelka jednala podle informací od správních orgánů, nebyla v řízení prokázána. Návrh na provedení výslechu její jednatelky správní orgány zamítly s nedostatečným a nepřiléhavým odůvodněním, neboť navrhované důkazy neprovedly a ani nevysvětlily, proč tato argumentační linie, k níž stěžovatelka navrhovala důkazy, nemůže být pro posouzení věci relevantní. Žalovaný se tedy v dalším řízení znovu vypořádá také s námitkou týkající se neprovedení důkazů (zejm. per analogiam účastnickým výslechem stěžovatelčiny jednatelky a jejím vyjádřením ze dne 15. 3. 2022), které stěžovatelka navrhovala k prokázání svého tvrzení, že jednala podle pokynů či doporučení úředních osob.

[29] NSS uzavírá, že vzhledem ke zjištěným pochybením a závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného se v této fázi nemohl zabývat posouzením, zda se stěžovatelka dopustila jednání naplňujícího znaky přestupku či nikoli.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Kasační stížnost je důvodná, a proto NSS podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu. Zároveň soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) téhož zákona

zrušil také rozhodnutí žalovaného, neboť by krajský soud musel učinit totéž, a v souladu s § 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 s. ř. s.). Žalovaný v dalším řízení řádně vyloží obsah neurčitého právního pojmu *trvalost* změny místa výkonu práce a vysvětlí, zda lze stěžovatelčino jednání hodnotit jako obcházení účelu zákona. Dále se bude zabývat tvrzením, že stěžovatelka vycházela z pokynů pracovníků státní správy, a dostatečně odůvodní své rozhodnutí o jejím návrhu na provedení důkazů k prokázání tohoto tvrzení. Přitom bude žalovaný následovat vodítka poskytnutá kasačním soudem.

[31] S ohledem na tento procesní postup rozhodl NSS o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i řízení před krajským soudem (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. má stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení, neboť byla ve věci úspěšná. Žalovaný ve věci úspěšný nebyl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[32] Náhrada nákladů řízení příslušející stěžovatelce se skládá z:

- soudních poplatků v celkové výši **9 000 Kč** (3 000 Kč za žalobu, 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě a 5 000 Kč za kasační stížnost).
- náhrady za zastupování advokátem v řízení o žalobě, a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení a sepisu žaloby včetně návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif]. V souladu s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodu 5 advokátního tarifu jde o 2 x 3 100 Kč. Dále soud přiznal náhradu za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 2 písm. a) *per analogiam* advokátního tarifu za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 550 Kč. K těmto úkonům je třeba podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu připočíst paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 x 300 Kč, tedy celkově **8 650 Kč**. Zástupce stěžovatelky není plátcem daně z přidané hodnoty.
- náhrady za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti v rozsahu jednoho úkonu právní služby spočívajícího v sepisu kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 3 100 Kč spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč, tedy celkově **3 400 Kč**.

[33] Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovatelce náklady řízení v celkové výši **21 050 Kč**, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2024

Karel Šimka
předseda senátu